Molt Honorable Presidenta, Sres. i Srs. Diputats, compatriotes i conciutadans tots,

Avui, per primera vegada en molt de temps, el tema de la independència nacional ocupa un lloc central en el debat polític a casa nostra. El grup de Solidaritat som conscients que presentem una Llei que no deixarà indiferent ningú. Cap país del món ha deixat d'experimentar una certa sacsejada quan s'ha decidit a ser lliure. Certament, és un pas que requereix valentia i decisió a més d'adequar-se perfectament al que estableix la Carta de l'Organització de les Nacions Unides, per a casos semblants. Presentar una Llei d'aquesta mena és difícil que agradi tothom perquè hi ha molts murs aixecats, molts tòpics establerts i molts fets consumats que encara alimenten interessos, molts d'ells més identificables que no pas confessables. Són molts obstacles que hem anat acumulant començant per la prudència múrria de l'estigmatitzat de la què parlava Jordi Carbonell, o l'immobilisme que ens fa esclaus d'una falsa interpretació del seny, com denunciava Gabriel Alomar. La tossuda realitat és que hi ha una amplíssima percepció social segons la qual aquest país ha de fer un pensament si vol prosperar. Sense un estat propi, no ens en sortirem. Ho està dient dia sí, dia també, el qui durant 23 anys va ser president de la Generalitat, Jordi Pujol. I no solament ell. És un fenomen que s'ha generalitzat als mitjans, a les enquestes i fins i tot a la premsa internacional. Explica la gran expectació que està generant aquest debat dins i fora del Parlament. Aquest és un món en moviment, un món on els pobles es resisteixen a ser fotos descolorides del passat i a renunciar als seus drets. Com diu el gran escriptor irlandès i amic del nostre país, Colm Toíbín, els fets nacionals poden incomodar, però no deixaran de fer-ho fins que no siguin degudament atesos.

Aquesta és la primera vegada que es presenta una llei d'aquest contingut en aquesta Cambra. Penso que és un senyal de normalitat democràtica. La presentem amb la consciència del qui se sent observat per generacions de catalans que han somniat aquest dia. Ho fem, no cal dir-ho, amb la voluntat de proposar una sortida política digna i lògica per al nostre país per fer front al greu moment de bloqueig polític i econòmic al què s'ha vist sotmès. Un moment que té el seu reflex en el món econòmic i industrial de

casa nostra, moment que el president del Comitè d'Empresa de l'empresa Derbi ha descrit aquest matí, en aquest Parlament, com "la cosa més propera a un desert". Un moment marcat, per altra banda, per la confirmació que l'Estat espanyol no està disposat a acceptar que decidim en el camp financer i econòmic -fent del tot utòpic la pretensió d'aconseguir un pacte fiscal. Tampoc està disposat l'Estat a acceptar la plurinacionalitat ni la pluriculturalitat, convertint la ben intencionada opció federalista en una pura quimera.

Diguem-ho ben clar. Dins aquest Estat, Catalunya mai no podrà decidir res d'important sobre si mateixa. El cafè para todos ha estat aplicat amb tota la seva orteguiana lògica per anul.lar Catalunya. La rotunditat de les darreres sentències dels Tribunals Constitucional i Suprem ha significat un clar missatge per als catalans i aquesta és que les darreres engrunes d'acord i consens autonomista que quedaven a l'Estat han estat passades per una trituradora. Per dignitat, els catalans hem de dir prou.

Avui cal que la majoria catalanista d'aquesta cambra no erri davant l'opció que se li brinda per avançar. Tenim una oportunitat que no podem menysprear per obrir un objectiu legítim i comú que generació rere generació de catalans han lluitat per aconseguir. Es en aquest sentit que vull dirigir-me amb una oferta ben clara i transparent al grup de Convergència i Unió. I ho faig en resposta a una declaració realitzada aquest mateix matí en sessió plenària pel Molt Honorable President Mas. El President ha assegurat –i això l'honora- que CiU manté com a objectiu el dret a decidir sense límits. Alhora ha afegit que CiU no és partidària de declarar la independència de Catalunya en aquesta legislatura. Es del tot acceptable la raó que hi addueix que és que no ho duia en el seu programa, i ho entenem.

Ara bé, davant d'aquesta declaració del president, el grup de Solidaritat vol respondre-hi amb respecte i deferència. Volem manifestar el nostre compromís a votar favorablement la supressió de la Disposició Transitòria d'aquesta Proposició de Llei, renunciant a cap compromís de tipus temporal establert legalment per al pas cap a la independència en aquesta

legislatura. En segon lloc, voldria afegir que Solidaritat, un cop acceptada aquesta supressió, demana a CiU que permeti la tramitació de la proposició de llei votant en contra de les esmenes a la totalitat presentades pels grups unionistes. Ho fem amb la mateixa voluntat que hem pactat acords en passades proposicions, sempre amb l'ànim de buscar el màxim bé pel nostre poble i la seva llibertat, d'acord amb la majoria. I creiem que aquest acord a l'entorn d'aquesta Proposició no ha de ser difícil tenint en compte que 6 dels seus articles han estat ja votats en aquest parlament per CiU, ERC, ICV els anys 1989, 1998, 2010 i 2011.

Aquesta llei no parla d'altra cosa que del dret a decidir que tenen totes les nacions. Totes. I això s'ha de poder realitzar en el nostre país. ¿Quina és si no la lectura del fet que més de 850.000 catalans i catalanes, juntament amb milers de ciutadans estrangers empadronats a casa nostra, hagin votat favorablement en les Consultes per la Independència realitzades des de setembre de 2009. ¿A quin país del món podrien ignorar una fenomen social i democràtic tan remarcable com aquest? Ciutadans que parlen català, ciutadans que parlen castellà, ciutadans que parlen tot un reguitzell d'idiomes diferents, però que, tots junts, han comprès que aquí hi ha una país a alliberar. Una causa justa a seguir. Un projecte comú a realitzar.

I aquí voldria fer un aclariment. Alguns potser han interpretat que aquesta Llei és una declaració d'Independència de Catalunya. I no és així. Del que es tracta avui és que s'accepti a tràmit un proposició de Llei que estableix quin pot ser un camí que ha de seguir Catalunya si una majoria de diputades i diputats d'aquesta Cambra opta ben legítimament per l'Estat propi. Volem igualtat per fer-ho. No és cap cosa diferent al que s'ha fet a Barcelona diumenge passat, iniciativa del qual vostè han dit que prendrien bona nota. No és cap cosa diferent a les Consultes que s'han fet a més de 550 poblacions de casa nostra. Es igual de positiu i democràtic. És un pas legislatiu que cap catalanista conseqüent pot saltar-se, ni obviar. Perquè, amb tot respecte, us voldria dir, il.lustres diputades i diputats de Convergència i Unió, que ens trobem tots els catalanistes davant d'una altra

d'aquelles cruïlles històriques que ni l'electorat ni el catalanisme, en el seu conjunt, se saltarà, ni obviarà. I dic "una altra cruïlla" en record al que va passar el passat 13 de juliol, just tres dies després de la gran manifestació del 10 de juliol, quan van girar l'esquena a la presentació d'una Iniciativa Legislativa Popular en aquesta cambra, que volia obrir el pas al dret del nostre poble a decidir. Això no podem permetre que es repeteixi avui.

Malgrat que se'ns digui que aquí existeix una igualtat i unes garanties constitucionals, el cert és que la nació catalana no té cap virtualitat jurídica ni cap mena de reconeixement internacional oficials. Som una nació de preàmbul i postdata. No hi ha igualtat nacional per als qui volem exercir de catalans nacionals. Per entendre'ns, alguns membres d'aquesta Cambra poden gaudir de la oficialitat de les seves seleccions esportives, i els altres no. Alguns membres d'aquesta Cambra poden acudir als Parlaments de Madrid i Brussel.les i emprar la seva primera llengua, els altres no. Alguns tenen un Estat amb què buscar complicitats, DNI i identificació, els altres no. Alguns tenen absolutament garantida la independència de la seva nació, mentre que els altres ens hem vist, i ens veiem, estigmatitzats i perseguits, fins i tot amb el pes de l'exèrcit, si la volem aconseguir. Avui tenim una ocasió d'or per cercar una igualtat cívica i democràtica entre tots. Una igualtat que només vindrà si tots i totes tenim dret a un Estat propi, i no només alguns. D'aquesta manera accedirem a allò de què gaudeix una gran majoria d'europeus. El que ens estem jugant avui, ni més ni menys, és el poder ser un país en igualtat de condicions amb els altres.

Aquesta Proposició de Llei, però, no es presenta avui com un bolet, ni per raons filosòfiques, ni extemporànies. Es presenta per la molt real situació del nostre poble. Vivim un moment que una persona tan referencial com és l'expresident Jordi Pujol ha descrit com un "atzucac" sense cap altra sortida possible que la independència. I no crec que siguin coses del Sr. Pujol. El propi programa electoral del seu partit, a les passades eleccions, feia una decidida aposta pel dret a decidir, i ho feia des d'un raonament que partia de la següent anàlisi. I cito de la pàgina 6 del programa: "El pacte

constitucional establert en el marc de la transició ha arribat al seu límit, especialment després de la interpretació que n'ha fet la sentència del TC... aprovat en referèndum per la ciutadania de Catalunya. Si no és que se'n vol assumir resignadament el resultat, cal canviar la política seguida fins ara. Només amb l'exercici del dret a decidir Catalunya podrà garantir ser una nació cohesionada; amb progrés econòmic i social, i reconeguda". Però penso que el president Pujol i el seu partit no són els únics que perceben aquesta realitat. També els ex-presidents d'aquesta Cambra, els Honorables senyors Heribert Barrera, Joan Rigol i Ernest Benach, així com l'expresident Pasqual Maragall, van assistir a la històrica manifestació del passat 10 de juliol, organitzada per Òmnium Cultural, en què, citant un important mitjà internacional, "el crit del més de milió de manifestants va ser, inconfusiblement, el de "independència". També hi va ser present el President Montilla, i d'altres destacats membres del Partit Socialista, que van percebre la necessitat de manifestar-se rere una pancarta que llegia "Som una nació. Nosaltres decidim". I no es coneix cap cas d'un poble el món que hagi decidit no ser lliure. Ni que hagi renunciat a l'estat propi un cop aconseguit.

Aquesta és la realitat que tenim al davant. La realitat que va exposar l'any passat davant aquesta cambra el plorat Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, Joan Solà. És la realitat que va exposar davant l'Ajuntament de Barcelona el poeta Joan Margarit. La realitat que inexorablement s'ha anat revelant a tantes i tantes persones del nostre poble, d'ideologies i perfils ben diversos, només cal obrir el diari cada dia per veure qui s'ha fet independentista. Tots ells son en major o menor grau "culpables" d'un fet que recull aquesta llei. El de voler que el seu poble exerceixi el dret a decidir. Es un somni compartit per gent que va des de la Penya de Sevillanes de Sils fins als milers de voluntaris de 60 països diferents que han treballat en les consultes. Un somni compartit fins al darrer alè per Miquel Esteba i Caireta, ex alcalde Figueres, traspassat divendres passat ii milers d'entitats populars del nostre país, del què són l'espinada i cor. El somni que vam poder veure telegrafiat al món sencer diumenge passat amb el vot de més d'un quart de milió de barcelonins i barcelonines. Tot plegat forma part d'una realitat imparable que crec que no seria incorrecta de

veure reflectida, en part, pels coratjosos viatges del President José Montilla a Madrid, on, alarmat, –i amb una diagnosi segurament ben diferent a la majoria d'aquesta Cambra- avisava de la creixent desafecció dels catalans envers Espanya davant la manca de consideració que ens tenen els partits de Madrid. Una manca de consideració que va més enllà de l'anècdota i que ens situa, segons l'opinió del ja citat Sr. Lopez Burniol, més enllà del camí de no retorn amb Espanya.

No podem suportar més temps el dèficit democràtic que suposa formar part d'Espanya. Un estat incapaç d'anul.lar jurídicament les penes de mort als republicans i catalanistes represaliats com tindrem ocasió de recordar demà Un país incapaç de llevar-li oficialment la pena de mort al nostre president Lluís Companys malgrat les promeses fetes en aquest sentit. Un estat incapaç de retornar la totalitat dels Papers de Salamanca tal com marca una llei de fa sis anys. Catalunya no és perfecte i tenim les nostres coses a millorar. Però no podem seguir formant part d'un Estat que té com a únic encausat en relació als crims franquistes l'únic jutge que va voler investigar-los. Tot això és intolerable. Necessitem un estat propi on la decència i la qualitat democràtiques siguin enteses d'una altra manera.

Es en aquest sentit que cal situar i valorar el fet que més de 120 ajuntaments del nostre país, liderats per l'ajuntament convergent de Port de la Selva, s'hagin "declarat moralment exclosos de la Constitució" havent fet una solemne crida al nostre Govern per liderar un procés cap a la independència. Alguns voldran criminalitzar el fet. Molt més recomanable és preguntar-se perquè. Qualsevol societat democràtica normal ha d'estar amatent a l'estat i l'evolució de l'opinió pública, agradin o no aquestes als poderosos o als immobilistes. Per què no a Catalunya? De tothom és conegut que, a hores d'ara, que les principals enquestes serioses fetes sobre el grau d'acceptació de la independència a casa nostra, en mostren un increment espectacular en els darrers anys, situant-la inclús com a majoritària i amb tendència a créixer.

Estem, doncs, davant d'un moment en què els polítics responsables no podem amagar el cap sota l'ala i refugiar-nos en allò de dir que "aquests

temes no interessen la gent". Com que no interessen? Interessen i molt i per això els mitjans en van plens. Com no ha d'interessar-s'hi la gent quan veu el seu estatut esbudellat damunt la taula d'operacions. Quan s'ha vist reiteradament discriminada en les inversions i en les infraestructures per un incompliment històric que hem patit i que, si aquí no canviem res, seguirem patint, com va denunciar en el seu moment el Cercle d'Economia. ¿Com no ha d'interessar-s'hi quan pateix un espoli fiscal del 10% que s'emporta anyalment les nostres possibilitats de prosperitat econòmica i industrial.

Demà dia 14 d'abril farà exactament vuitanta anys que Francesc Macià, va fer una Declaració molt semblant en esperit a la Llei que avui presentem. Tant en aquella ocasió com en la que avui ens ocupa, s'hi arriba a la necessitat de declarar un Estat propi. Que no faci escarafalls ningú. Agradi o no, a aquesta Sala hi ha una majoria de diputades i diputats que creiem en la Nació catalana i en el seu dret inalienable a l'autodeterminació. Una declaració auspiciada per ERC l'any 1989 ja ho va certificar i altres mocions més recents ho han ratificat. Són proves addicionals que certifiquen que una majoria parlamentària i social d'aquest poble està plenament legitimada per fer passos cap a la creació d'un Estat propi dins la Unió Europea, pas que aquesta institució acceptarà amb plena normalitat democràtica quan es produeixi, no en tinguem cap mena de dubte, com ens asseguren amb el seu suport avui a aquesta llei una vintena de diputats i ex diputats europeus i d'altres continents. No hi ha pas enrere. No es pot barrar el pas a la llibertat, al ple desenvolupament de la democràcia. Cap institució democràtica del món pot pretendre ignorar el principi inalienable del dret a decidir d'un poble, d'una Cambra legislativa amb tots els atributs d'un autèntic Parlament legislatiu. No ens podem apartar del principi inalienable a ser considerat com a subjecte polític, el principi inalienable de definir nosaltres mateixos –els diputats i el propi poble català- les nostres necessitats en quant a sobirania.

El procés cap a la independència que recull aquesta Proposició és un procés natural. No és més que el procés que han seguit tants i tants països del món en els darrers temps. No es pot negar que hagin creat incomoditat als partidaris i beneficiaris d'un altre statu quo, d'una altra fidelitat nacional i, sovint, nacionalista. No es pot negar, tampoc, que hagin significat canvis

profunds en la realitat política. Però em concediran, il.lustres diputats i diputades, que la realitat és que al món sencer no s'ha donat cap cas encara d'un nou estat creat que se n'hagi desdit, renunciant al seu nou estatus. Sigui com sigui, a ningú no ha de sorprendre ni incomodar la Proposició d'avui. La llibertat dels pobles és un assumpte que ve ocupant la humanitat des de temps immemorials, i d'una manera preferent, en els darrers segles. No és veritat, com proclama el tòpic, que la creació de nous estats és una cosa del passat. La majoria d'estats del món actual són cosa del darrer segle. La legislació internacional al respecte s'hi ha mostrat cada cop més comprensiva a la seva acceptació.

Insisteixo, no estem parlant de res anormal, ni molt menys de res pervers. Estem parlant de la culminació d'un procés tan natural com democràtic. Un procés que arrenca de molts anys enrere. A partir del mateix moment en què va néixer el catalanisme polític, a mitjan segle XIX, la premsa catalana d'un signe i altre es va fer ressò de la declaració dels nous estats que anaven naixent arreu. Irlanda, Grècia, Hongria, el Marroc, Cuba. La gran diferència entre aquells països i Catalunya avui, és que els primers són avui estats lliures i Catalunya continua com a regió autònoma sense reconeixement internacional ni tan sols un estatus d'igualtat per la seva llengua i cultura.

Com ja va denunciar el poeta Joan Maragall, Espanya no ha estat a l'alçada d'escoltar-nos. Ni abans, ni ara. No té cap interès en atendre les nostres demandes. Fins al punt que ja sigui inútil demandar. Espanya no ens ha donat un marc econòmic i industrial en què la nostra competitivitat fos garantida i els nostres recursos respectats. Fa uns dies, Kenneth Rogoff, ex-economista del Fons Monetari Internacional, va dir que Catalunya podia ser un dels països més rics del món. Però la realitat és tota una altra. Tenim 600.000 persones més enllà del llindar de la pobresa, desenes de milers de persones que han perdut el seu habitatge per impagament d'hipoteca i 670.000 aturats. El nostre govern no podrà tirar endavant i prosperar en les actuals circumstàncies derivades de l'actual marc estatal. Un marc que se'ns ha revelat inflexible. Com ha dit Jordi Pujol, la nostra única sortida possible avui és la independència. O si no, podem patir la nostra definitiva davallada com a nació. I això, els catalanistes d'aquesta cambra no ho

podem permetre.

Hem de fer com el patriota i fundador de la Unió Democràtica de Catalunya, Manuel Carrasco i Formiguera, que la nit mateixa de la seva mort va escriure els següents mos: “de tot cor demano a Déu que accepti el sacrifici d’aquest dia i d’aquesta nit, els més pesarosos, sens dubte, del meu captiveri, i vulgui permetre que siguin profitosos per a la independència de Catalunya, el meu suprem ideal d’aquest món”. Com a tants pobles del món, als catalans també ens havia d’arribar el nostre moment. Un moment en què havíem de ser fidels a nosaltres mateixos i en què havíem de fer com fan els polítics de qualsevol cambra legislativa digna del nóm, que es plantejar la necessitat de ser lliures i crear aquell únic ens sobirà que garanteix les llibertats de les persones. L’estat propi.

I amb el permís de la Presidenta i dels il.lustres diputats, voldria acabar amb les darreres paraules que va dir Carrasco el 9 d’abril de 1938, és a dir, fa exactament 74 anys: “Visca Catalunya Lliure!”